

BÀI 3.

3.

Lưu diễn Bạc Liêu, Chủ nhật ngày 9/9/1979

Mỗi lo nghĩ chính vẫn là đưa em gái út với mỗi tình trái ngang của nó. Tôi mất ngủ, phờ phạc, ho khan từng lúc chính vì những tình cảm xáo động này.

Đau khổ cũng là, giống như anh họa sĩ Hoài Nam nhận xét, trong con người tôi, tình cảm và lý trí cùng được đặt cao ngang hàng với nhau.

Chưa có quãng đời nào bị trăm ngàn mối khổ đau bao vây dữ dội như hiện tại, đặc biệt là tình cảm dành cho gia đình để quên đi bản thân riêng. Đau khổ hơn nữa chính là đã bắt lực hoàn toàn trước sự đau khổ của người mẹ, sự bướng bỉnh lì lợm của đứa em. Từng lúc từng lúc cứ bị dày vò theo những gì đẹp đẽ đang đi dần xuống hồ mà vẫn vô phương kéo lại.

Rốt cuộc thì luôn tự mình an ủi: *"Tất cả đều là định mệnh và ngày nào nếu không chịu nổi cuộc đời đầy dẫy xấu xa thì tôi sẽ tự tử."*

Ý nghĩ tự tử trở lại thường xuyên hơn mấy lúc gần đây. Từ hai năm qua, tôi thất bại liên miên trên nhiều mặt. Mọi nỗi say mê trong tâm hồn đồng loạt sụp đổ. Tôi không làm chủ được mình, nóng giận, thay đổi bất thường và nhất là ủ rũ, con ủ rũ thật nguy hiểm, kéo dài hằng mấy giờ liền trong chỉ một thế ngồi cúi đầu nhìn xuống, trí óc bị bó lại trong khuôn khổ chật hẹp đến tuyệt vọng với ý muốn thoát ra.

Sự ra đi cũng vậy. Quãng đời này chính là lúc mệt mỏi quá mỗi lần nghĩ đến một chuyến theo đoàn hát viễn du.

Còn tình yêu?

Tôi bắt lực nhìn mối tình của Trung đang đi dần vào mặt lộ mà chẳng hề quay quắt xáo động như với bất kỳ mối tình nào trước đó. Chắc chắn là tôi không yêu Trung dù có phần ưa thích. Có lẽ một ngày nhớ lại cũng sẽ băng khuâng tiếc nuối, nhưng còn lúc này thì hoàn toàn không.

Hay là định mệnh đến hồi bước sang một ngã rẽ quan trọng nên kéo dài hơn hai năm với bao nhiêu người đến rồi đi, từ Hoàng, Quyên cho đến Tường, Trung... tôi chẳng hề nghe xáo động sâu xa với họ, ý nghĩ chỉ lẩn quẩn sự mệt mỏi quá độ.

Luôn cả Yên Trang được tôi dành cho nhiều cảm tình nhất thì biết mình cũng sẵn sàng dứt bỏ mà thôi.

Thời gian này, 30 tuổi, như bạn bè nói, tôi trở nên quẩn rũ hơn bao giờ. Mái tóc dài quá lưng, rối bùng man dại, cả con người dẫu

thật mỏng manh vẫn toát ra một sức sống mãnh liệt, trái ngược hẳn với đôi mắt mệt mỏi sáng rực những nét buồn phiền...

Tất cả những đối nghịch đó đã đúc kết thành nét quyến rũ thời gian này của tôi.

[]

Lưu diễn Cần Thơ, thứ Bảy 15/9/1979

Mệt mỏi quá, mệt mỏi quá sức chịu đựng của tôi rồi. Tôi chán đời sống cải lương và lũ đồng nghiệp đến muốn bệnh. Có một sự đổ nát hoàn toàn không cách gì níu kéo lại và sự đổ nát này dày vò thân xác đến mất ăn mất ngủ mấy ngày qua.

[]